

FOTBAL

- Echipe din categoria A: UNIVERSITATEA - Cluj
- **REAL MADRID** pentru a 6-a oară în posesia Cupei Campionilor Europeni

Nr. 10 (177)

MAI 1966
Anul XIX

PETROLUL LA UN PAS DE TITLU

SUCIU

DRIDEA

- *Aspecte din viața*
INSTITUTULUI DE CULTURĂ FIZICĂ

- **ENCICLOPEDIA SPORT**
— **Sprinterii bazinelor**

- **Succesele rugbiștilor**

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

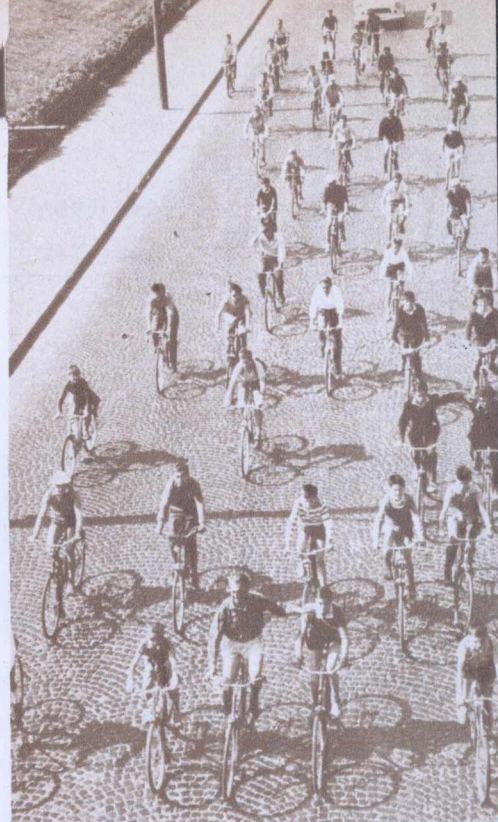
PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNITI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

O MARE VICTORIE A RUGBIȘTILOR GRIVITENI

Intrecând la un scor concludent (18—3) pe Steaua — e drept, fără Penciu — echipa Grivița Roșie a trecut singură, neînvinsă, în fruntea clasamentului, confirmând așteptările care o recomandau drept cea mai completă formație a campionatului 1966. Cu un deosebit succes au jucat înaintașii Dinu, Șerbu și Demian. Iată-i în fotografie câștigând balonul la o repunere în joc după o margine. De data aceasta, Demian îi sustrage mingea lui Fodor (Steaua).

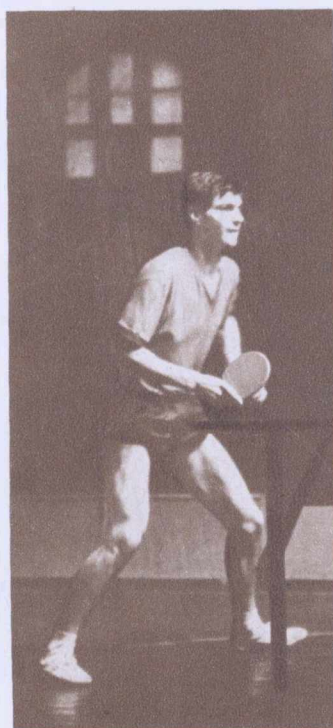

CICLOTURISMUL este una dintre cele mai plătute activități sportive pentru marea masă a tineretului țării. Că este așa, ne-am convins și cu prilejul excursiei pe biciclete organizată de Clubul Sportiv Școlar la pădurea Mogoșoaia, din cartierul Mogoșoaia. În fotografie, caravana cicloturiștilor însoțită de părinți și profesori, se întoarce la domiciliu după o dată după plecarea din București.

IOSIF NAGHI-NOUL RECORDMAN LA DISC

Tinărul și talentatul nostru atlet Iosif Naghi a debutat în acest an ca senior, la Timișoara, cu un frumos succes: 54,58 m — nou record (vechiul record îi aparținea lui Vasile Sălăgean — 54,37 m — din 1964), căruia i-a adăugat, recent, un altul: 55,89 m (la concursul republican în aer liber, pentru seniori, la București). Antrenorul său, Mircea Buhlea, îi întrevede în Iosif Naghi o ascensiune care să-l situeze în plutonul celor mai buni discoboli ai continentului, poate chiar la campionatele europene de atletism de la Budapesta.

A 4-a CUPĂ A CAMPIONILOR EUROPENI

Jucătorii de tenis de masă de la C.S.M. Cluj au realizat o performanță demnă de invidiat: învingând în finala «C.C.E.» formația Lokomotiv Brno, Negulescu, Giurgiuță și Rethi au adus la Cluj titlul de cea mai bună echipă de club din Europa. Dacă ținem seama de faptul că anul acesta «Cupa» a făcut cel de al patrulea drum spre Cluj, putem spune că evenimentul este pe cale să devină tradițional. Felicitările noastre sportivilor clujeni, cărora le dorim în continuare noi succese.

În fotografia din dreapta Dorin Giurgiuță, cel mai tânăr și, totodată, cel mai bun component al formației. În stînga, cehoslovacul Stepanek.

SECVENȚĂ DE PRIMĂVARĂ

Imaginea alăturată prezintă startul senioarelor la **Crosul 1 Mai**, faza pe Capitală. În prim plan, atleta Mariana Boț (Metalul), câștigătoarea întrecerii.

CURSA PĂCII ÎN ACTUALITATE

La apariția acestor rinduri caravana ciclistă care a luat startul în urmă cu aproape două săptămîni în tradiționala competiție a ciclismului amator «Cursa Păcii» străbate ultimii kilometri din totalul celor 2 315 km pe care i-a avut de acoperit pe ruta Praga-Varșovia-Berlin. Reprezentanții noștri, în mare majoritate tineri, neexperimentați au evoluat în această a 19-a ediție a «Cursei Păcii» sub nivelul așteptărilor.

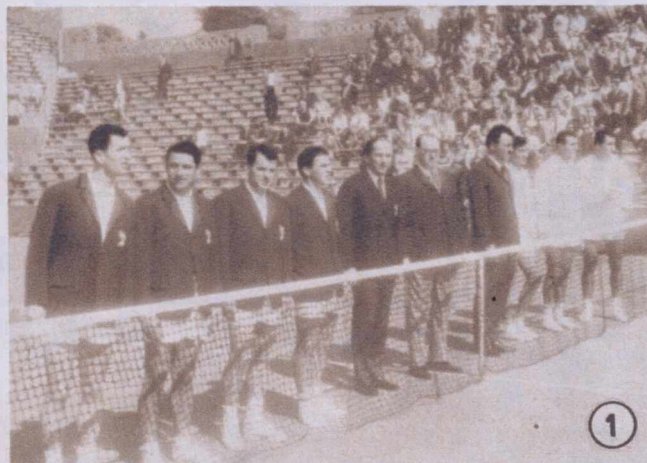
În fotografia alăturată se poate vedea un aspect din desfășurarea acestei importante întreceri. În prim plan, în mijloc, ciclistul german E. Butzke.

„CUPA DAVIS”

Tenisul românesc a obținut în ultima vreme, prin Ion Țiriac, câteva frumoase succese pe plan internațional. Totuși, în marea competiție «Cupa Davis», echipa noastră nu a putut trece de puternica formație a Franței, în fața căreia a cedat cu 1 — 4. În fotografiile din dreapta vă prezentăm două aspecte de la Roland Garros, unde au avut loc întrecerile din cadrul «Cupei Davis» dintre tenismanii români și cei francezi.

1) Echipele Franței și României înaintea începerii partidei.

2) Fază din meciul Țiriac — Jauffret; jucătorul român e în prim-plan.

T R O F E U L N A V I G L I

La Milano a avut loc un interesant concurs de natație la care au participat înotători din mai multe țări. Iată, în fotografia noastră, la un loc, trei dintre cele mai bune sportive care au luat startul în cursele dotate cu «Cupa Navigli». De la stînga la dreapta: Karen Muir (locul I la 200 m spate cu 2:27,5), Galina Prozumenskikova (locul I la 100 m bras cu 1:18,0) și Zvetlana Babanina.

D U P Ă 1 5 R E P R I Z E . . .

... boxerul de categorie mijlocie Joey Giardello (dreapta) a reușit să-l învingă la puncte la Rubin Carter, într-un meci disputat nu de mult la Filadelfia pentru titlul mondial. Iată-l pe Carter, «omul de bronz», recepționind o directă de stînga, arma cu care adversarul său a reușit să-l învingă.

Peste drum de renumitul Combinat pentru industrializarea lemnului din valea Sucevei (n.b. — mobila produsă de muncitorii acestui combinat este notată cu 10 nu numai în țară, ci și peste hotare) se află o frumoasă sală de sporturi, înconjurată de terenuri de volei, de handbal, de baschet.

Am vizitat, recent, acest complex sportiv sucevean. Într-o după-amiază. Sportivi și spectatori — puzderie, la volei și la handbal. Aplauzele și oftaturile punctau drumul onora către victorie, al celorlalți spre... anti-pod.

Animatie. elan, tinerețe, întrecere, ambiție...

Ridicători și trăgători buni la volei; la fel de buni portarii și jucătorii de cimp la handbal...

Un spectacol atractiv, pe întinsa scenă de zgură roșie, susținut de zeci de interpreți ale căror nume nu le întîlnești în cronicile de campionat. Interpreți anonimi aplaudați la scenă deschisă...

Spartachiada de vară, ediția 1966. La «primul tur de stadion». Etapa întâi, pe asociație...

— De unde sînteți dumneavoastră?

— De la asociația sportivă Viitorul Suceava a Combinatului pentru industrializarea lemnului. În după-amiază aceasta au fost programați pentru întreceri în cadrul Spartachiadei de vară membrii grupelor sportive «Binale» și «Mobilă». Celelalte opt grupe — în zilele ce urmează.

— Pe cîți competitori scontați în actuala ediție a Spartachiadei de vară?

— Pe foile de arbitraj vor figura aproximativ 1 500 de nume, adică de cinci ori mai multe decît anul trecut.

— Un progres excelent!

— Într-adevăr! În acest progres se va extinde.

— În ce sens?

— Desigur, vă place acest complex sportiv pe care ne aflăm acum. Probabil credeți că este al asociației noastre, dacă vă uitați vizavi la combinat. Nu este însă al nostru. Aparține Clubului sportiv orășenesc. Pînă la toamnă vom avea însă și noi o bază sportivă proprie. O vom amenaja cu forțele noastre, prin muncă voluntară. O bază sportivă este ca un libret de economii. Depunînd ore de muncă voluntară pentru amenajare și, apoi, ore de sport, economisești energii, sănătate. Cîștigi bună dispoziție.

— Ce mult înseamnă buna dispoziție!

— Pentru sport, buna dispoziție înseamnă și țeluri spre performanță. În prezent, asociația noastră sportivă are secții la fotbal, handbal, volei, tir, tenis de masă, turism, atletism, popice. Fotbaliștii, handbaliștii și handbaliștele, voleibaliștii concurează în campionatele orășenești. Probabil că actuala ediție a Spartachiadei de vară și baza sportivă proprie vor mări numărul sportivilor de la C.I.L. în campionatele orășenești.

— De ce probabil? În mod cert!

— M-am temut ca nu cumva să considerați certitudinea ca pe o lipsă de modestie. Să știți că noi nu ne mulțumim numai cu întrecerile din cadrul Spartachiadelor, cu întrecerile din cadrul campionatului de asociație, cu întrecerile pentru trecerea normelor insignei de polisportiv. Aspirăm la mai mult. Vrem ca culorile asociației noastre sportive să fluture la cît mai multe discipline, la cît mai multe campionate orășenești și regionale.

I-am urât maistrului Gheorghe Gorăș de la «Binale» — interlocutorul meu — să-și vadă cît mai curînd visul împlinit.

În Suceava este un stadion construit acum vreo trei decenii. L-am vizitat anul acesta și am rămas pur

și simplu impresionat de transformări. Transformări în bine: gazon nou, pistă de atletism nouă, vestiare noi, ziduri noi, foarte mult nou peste ceea ce era vechi. Am discutat acolo cu tov. Ion Pilug, președintele Consiliului regional al U.C.F.S. «Pînă nu demult, aici, în regiunea Suceava, se afirma că nu pot exista decît două discipline: hocheiul pe gheață și schiul. Din această cauză, primăvara, vara și toamna au fost

transformate în anotimpuri de așteptare a înghețului și a zăpezii. Din aceeași cauză, bazele sportive sînt foarte puține: 8 stadioane cu pistă, 16 stadioane fără pistă și 68 de terenuri simple. Acum, însă, se profilează un alt climat. Pe primul loc al preocupărilor va fi situat atletismul, și la nivel de masă, și la nivel de performanță. Prin atletism vom încerca să angrenăm un număr tot mai mare de oameni ai muncii în activi-

tatea sportivă și să creștem simțitor numărul bazelor sportive. Prin atletism meleagurile noastre vor părăsi în doi-trei ani periferia activității sportive».

Așa este. Dacă nu știi să alergi, să sari, să arunci, atunci nu poate fi vorba de activitate sportivă cu adevărat. Dar este necesar și să ai unde să alergi, să sari și să arunci.

HORIA CRISTEA

PERSPECTIVE SUCENE

O duminică la LEHLIU

Am petrecut o frumoasă duminică la Lehliu în compania... sportivilor Facultății de educație fizică a Institutului pedagogic din București și a celor din raion. Bucureștenii au deplasat o echipă de volei și două de handbal, alcătuite dintre cele mai bune elemente, în scopul de a reuși o bună propagandă pentru jocurile sportive în rîndurile localnicilor. Cine nu știe că atunci cînd vezi ceva și-ți place, te simți atras să faci la fel. Nu izbutesci de prima oară, te ambiționezi, repeși, repeși, repeși. Și, în felul ăsta, fără să-ți dai seama, devii sportiv. Cu timpul, poate chiar de performanță. Viitorii profesori de educație fizică au plecat la drum cu acest gînd. Să dea totul pentru noi și noi sportivi. L-au ascultat pe profesorul Cornel Călugăreanu. Și au dat totul, dar, la volei, au dat, totuși, prea puțin: au fost învinși de echipierii Victoriei Lehliu cu 3—1

ÎN FOTOGRAFII:

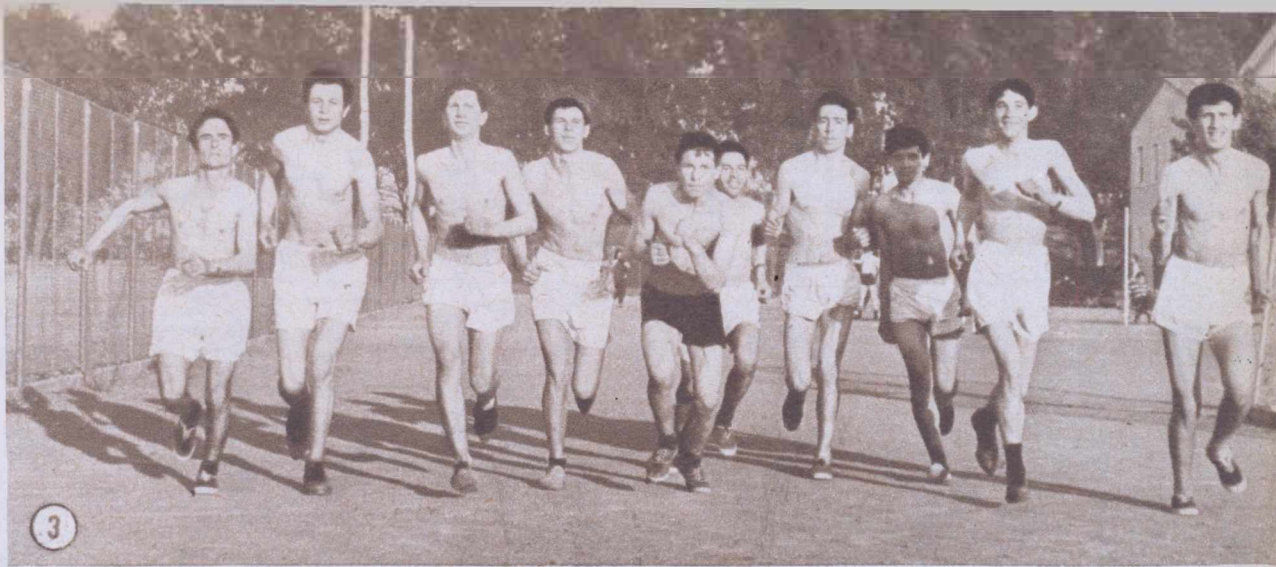
1. Aspect din timpul meciului de volei dintre echipele «Binale» (stînga) și «Mobilă» (dreapta) ale asociației sportive Viitorul Suceava.

2. «Binalele» și «Mobila» la handbal. Șut la poarta «Binalelor».

3. Atleți fără... pretenții din grupa sportivă «Binale» a asociației Viitorul Suceava, la două secunde după startul într-un cros de primăvară.

4. O «jocă» a unor muncitori ai Combinatului de industrializarea lemnului, «arbitrată» de maestrul Gheorghe Goras.

5. Cine-i mai voinic? Nul Cine-i mai rezistent.

(cei mai buni de la gazde: Constantin Lazurescu și Eugen Apostoiu). Și-au luat... revanșa la handbal, unde au cîștigat cu 24—16.

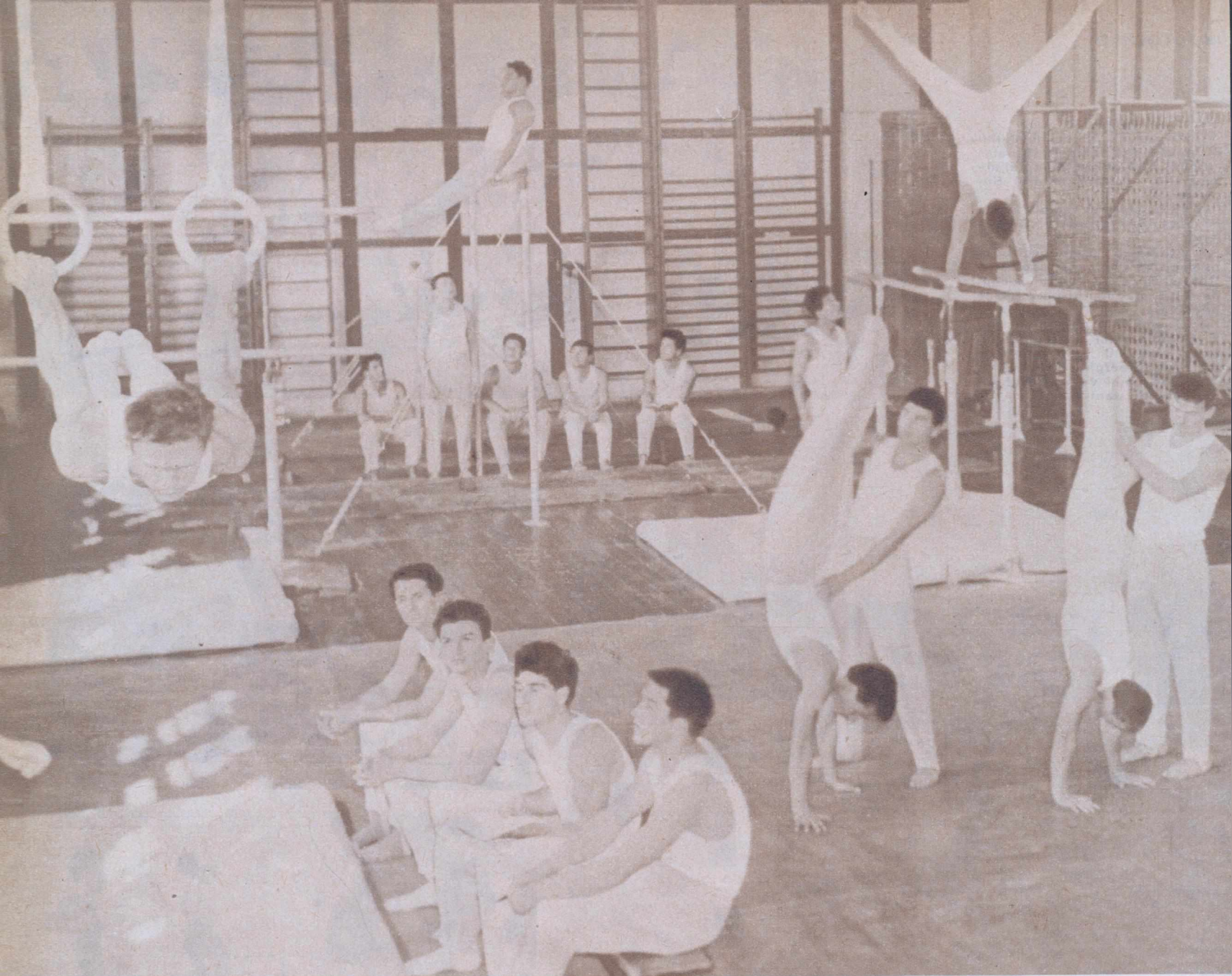
Pe stadionul din Lehliu-Gară întrecerile sportive din acea duminică au cuprins și multe confruntări ...locale: la fotbal (și la juniori, și la seniori), la atletism, la handbal (feminin și masculin), la volei (masculin), urmărite cu interes de sute de spectatori. A fost o duminică sportivă, o duminică... plină. Au existat și aplauze, dar cu... întreruperi: atunci cînd s-a anunțat, de pildă, că Siderurgistul i-a topit aripile de ceară lui «Icar din Giulești».

*

În fotografie: FOTBAL (finala «Cupei 8 Mai» — Victoria Pelinu—Steaua Lehliu 1—1; atac la poarta Stelei; trofeul și-l adjudecă Pelinu, datorită unui minus de bătrînețe), HANDBAL (atac al bucureștenilor), VOLEI (în dreapta — lehlienii, în stînga — bucureștenii)

Fotoreportaj de H. POPLĂCEANU

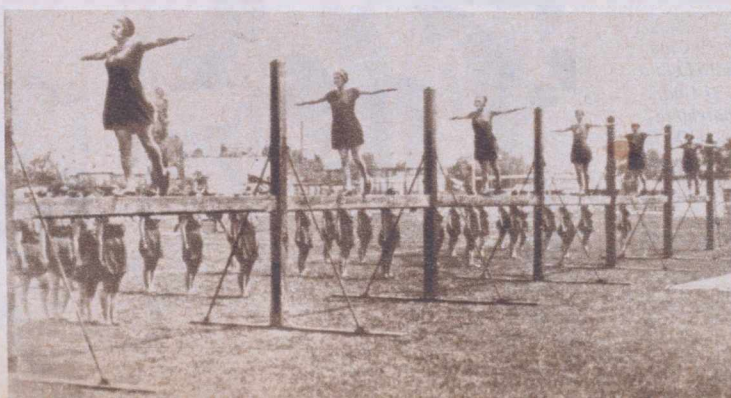
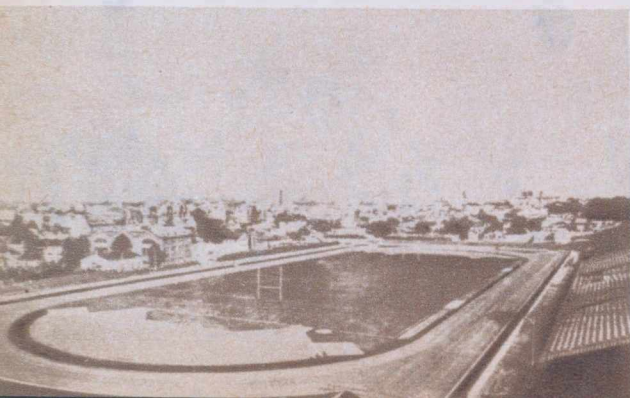

ASPECTE DIN VIAȚA I.G.F.-ului

1927. Stadionul ONEF (stadionul Republicii din anii copilăriei), principala bază de pregătire a studenților din Dealul Spirii.

1930. Serbare de sfârșit de an a absolvenților, maeștri în educație fizică.

Privită din lăuntru ei, fiecare profesie este cea mai frumoasă. Așculți pledoaria unui medic în susținerea activității sale și nu se poate să nu te convingă că medicina este cea mai frumoasă profesie. Dar, argumente la fel de «tari» îți pot servi oricând și arhitectul, și geologul, și agronomul, sau chiar un învățător dintr-o comună îndepărtată de munte, care-l învață să descifreze slovele și pe viitorul medic, și pe viitorul arhitect, geolog sau agronom. Zilele trecute ne-a vorbit despre profesia sa, ca fiind cea mai frumoasă, un profesor de educație fizică. Numele interesează mai puțin. La fel de convingător credem că și-ar fi susținut părerea oricare dintre colegii lui de breaslă. Argumente în susținerea tezei? Pe cât de numeroase, pe atât de viabile. Cităm câteva:

«Profesia noastră contribuie la modelarea fizică și morală a tinerilor generații; vine să preîntâmpine raportul forțat dintre om și medic; prin înseși obligațiile profesionale, cea mai mare parte a timpului ne-o petrecem îmbinând binefacerile exercițiului fizic cu acelea ale elementelor naturii: aerul, soarele și apa;

Repriză de gimnastică. Demonstrează studentele de la I. C. F.

noștri de specialitate a parcurs pînă în anul 1944 un drum sinuos, plin de obstacole și greutăți de tot felul, care însă nu l-au putut opri să funcționeze. Speranța în vremuri mai bune i-a făcut pe profesori și studenți să reziste tuturor furtunilor, iar din momentul în care cerul s-a înseninat, institutul a început să-și desfășoare activitatea «cu toate pînzele sus».

În anul 1922 s-au înscris la cursurile anului întâi 14 studenți, dintre care 13 au format grupul primei promoții de absolvenți, de maeștri, înregistrați în scriptele institutului în dreptul anului 1926. Am scris maeștri, întrucît o bună bucată de timp institutul nu a fost asimilat cu celelalte foruri de învățămînt superior, iar faptul i-a nedreptățit și pe studenți, cărora, la absolvire, în loc să li se acorde titlul de profesori, le era conferit doar acela de maeștri în educație fizică. Dar, dacă aceasta ar fi fost singura nedreptate... În 1938 institutul a avut la dispoziție doar patru burse pe care să le acorde studenților. Și acum, pentru o mai bună precizare a situației actuale, iată cîteva cifre comparative. În primii 20 de ani de la înființare au absolvit Institutul 660 de tineri, în timp ce în ultimii 20 de ani, în perioada 1945—1965, au terminat cursurile 1 997 de tineri. Am arătat că în 1922 au fost înscrise în anul I al Institutului 14 persoane, în anul de învățămînt 1965—1966 au fost înscrși în anul I 343 de studenți. În 1938 s-au acordat studenților Institutului patru burse. În 1965—1966, numai studenților anului I li s-au acordat 106 burse, în total beneficiind de burse 465 de studenți, cărora le sînt asigurate și locuri în cămine. Ultima cifră repre-

zintă 65 la sută din totalul studenților de la cursurile de zi ale Institutului de cultură fizică.

*

Încă de la înființarea Institutului, în cadrul acestuia vor de cultură și-au adus contribuția la pregătirea studenților o seamă de profesori de mare valoare, precum profesorul doctor N. Paulescu, prof. dr. Gh. Marinescu, prof. Fr. Rainer, academicianul O. Onicescu, prof. C. Kirișescu, prof. A. Manolache, prof. Virgil Roșală și încă mulți alții care au constituit exemple de dăruire profesională pentru toți profesorii care i-au urmat. Așa se explică cum în discuțiile avute cu actualii studenți, ca și cu profesorii care au părăsit nu de mult băncile institutului, abordînd tema cadrelor didac-

tice superioare, vocea tuturor devenea mai caldă. Profesorii, conferențiarii, șefii de lucrări, asistenții au știut să-și apropie studenții, iar studenții, în marea lor majoritate, învață cu rivnă, purtînd față de cadrele didactice o caldă recunoștință.

În rîndurile actualilor profesori am întîlnit și numeroase nume cunoscute. Cunoscute nu numai în cercul restrîns al celor direct interesați, dar chiar și de marea masă a tinerilor și a mai vîrstnicilor din țară. Rectorul institutului, șeful catedrei de jocuri sportive, prof. Leon Teodorescu, a fost multiplu internațional la handbal, la volei și la baschet. Șeful catedrei de teorie și metodică este conferențiarul Ion Șiclovan, fost internațional la fotbal. Maestrul emerit al sportului Ștefan Roman este asistent la catedra de jocuri sportive. La

aceeași catedră i-am întîlnit și pe Ioan Kunst-Ghermănescu, conferențiar, antrenor emerit, pe Mihai Nedef, asistent, maestru emerit al sportului, pe Ion Motroc, asistent, pe Aurel Drăgan, asistent, maestru emerit al sportului, pe N. Roșculeț, conferențiar, fost internațional la fotbal. La celelalte catedre, printre alții, își desfășoară activitatea Elena Leuștean-Popescu asistentă la gimnastică, maestră emerită, Eustațiu Mărgărit, șef de lucrări la catedra de atletică grea, maestru al sportului, fost campion republican la box. Iar aceștia sînt doar o mică parte din foștii noștri sportivi, în prezent valoroase cadre didactice, care cu pasiune și dragoste însuflă elevilor aceeași pasiune pentru sport, pe care au avut-o și o au în continuare și ei. De altfel, în rîndurile foștilor sau actualilor studenți

Pe culoarele Institutului, în preajma examenelor.

O fotografie document pentru studenții anului IV, grupa nr. 147. Ultima oră practică a ultimului an de studenție. De la stînga la dreapta: Gh. Fodoreanu, Dan Vlădescu, Al. Spiridon, Cornel Stroe și C. Drăgan

Le vom întîlni în jocurile primelor categorii.

ECHIPA DE VOLEI FETE a I.C.F. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: St. Stroe (antrenor), Cristina Arghiropol, Mirela Vasiliu, Constanța Carabină, Rodica Rădulescu, V. Istrate (antrenor secund). Rîndul de jos: Ileana Enculescu, Lia Schofer, Ana Zotta, Cornelia Hoșiu, Magdalena Hongrad. Lipsesc din fotografie: Ileana Verdeș-Florescu (căpîtana echipei), Viorica Goia și Marcela Diaconescu.

ECHIPA DE BASCHET I.C.F. (fotografia de jos). De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Nistor Gall, Mihai Ghiciu, Mihai Nedef (antrenor), Aurel Baltag, Horia Mălușel. Rîndul de jos: Lucian Lungulescu, Ion Nicolau, Vasile Irimia, Dumitru Bănică. Lipsesc din fotografie: Mărtișor Hondriță și Sorin Satmari.

ai acestui institut se numără 17 maeștri emeriți ai sportului, 5 antrenori emeriți și 83 de maeștri ai sportului. O cifră concludentă, care atestă, printre altele, nivelul teoretic și practic al metodelor științifice de lucru puse în practică la forul superior de învățămînt din Dealul Spirii.

*

În afara cercetărilor științifice a multora dintre profesorii

institutiului, cercetări urmate de valoroase comunicări (deosebit de apreciate) făcute în țară și peste hotare este demn de menționat faptul că pe lângă fiecare catedră a I.C.F. funcționează cîte un cerc științific, la care studenții, îndrumați de profesori, dezbate cele mai actuale probleme ale sportului de performanță. Astfel de cercuri științifice întîlnim pe lângă catedrele de atletism, de gimnastică, de jocuri sportive sau pe lângă catedrele care se ocupă cu fundamentarea științifică a sportului de performanță, cum ar fi de pildă catedrele de fiziologie, biochimie, psihologie și pedagogie.

Asupra lăudabilelor preocupări ale acestor cercuri nu vom insista. Vom arăta doar că în cadrul lor studenții prezintă o seamă de lucrări pe marginea cărora se fac discuții, se trag concluzii, viitorii profesori de educație fizică fiind astfel deprinși ca încă de pe băncile institutiului să aprofundeze în mod științific și creator activitatea care face obiectul studiului lor pentru continuul progres al mișcării noastre de cultură fizică și sport. În această direcție vom da doar cîteva exemple. În ultimul timp, pe lângă catedra de jocuri sportive, la cercurile științifice de baschet și volei au fost puse în discuție următoarele probleme: «*Selecția jucătorilor, stabilirea profilului psihologic al jucătorului de baschet*» — raportor Ion Nico-

Al. Spiridon față în față cu ștacheta precum și cu cel mai sever critic al său: voleibalista Cristina Spiridon, colegă de an și... soție. Talentatul săritor, astăzi la Dinamo București, va încerca să doboare în acest an recordul republican (2,11 m).

au (anul IV); «Analiza comportării jucătorilor pivoți în cadrul campionatului divizionar din 1965/1966» — raportor Mihai Chinciu (anul IV); «Mijloace și metode pentru dezvoltarea vitezei de reacție, de deplasare și de execuție în pregătirea jucătorilor de volei» — raportor Gabriel Popescu; «Observații și concluzii asupra tehnicii și tacticii în lumina noilor modificări ale regulamentului de volei» — raportor Sandi Chiriță.

În cadrul cursurilor teoretice și practice studenții trebuie să răspundă și unor activități proprii acestui institut. Este vorba de cursurile de înot și schi, precum și de excursiile la care viitorii profesori de educație fizică participă cu multă plăcere. Înainte de a vă relata câteva amănunte despre aceste frumoase acțiuni, trebuie să spunem că atât cursurile de înot, cât și cursurile de schi, ca și reușitele excursii care se organizează, nu reprezintă în fond simple mijloace de divertisment pentru studenți, ci lecții în adevăratul sens al cuvântului, de însușirea cărora depind notele mai bune sau mai slabe acordate de către profesori, studenților.

Cursurile de înot sunt organizate pentru studenții anilor I și II, iar în actualul an de învățămînt, în mod excepțional și pentru anul III. În cadrul acestor cursuri organizate cu predilecție la mare, studenții își însușesc cunoștințele de bază ale înotului, jocului de polo, săriturilor în apă, înotul artistic, ca și înotul aplicativ (salvarea de la înec, înotul sub apă sau în ape deschise). În plus, cu această ocazie studenții mai fac scurte excursii, participă la întreceri de înot, la jocurile tradiționale de polo dintre anii I și II și echipa asistenților, precum și la întâlniri amicale de volei, baschet, handbal cu echipele locale.

La cursurile de înot, pentru a face față numărului mare de studenți, catedra de specialitate apelează de fiecare dată la serviciile colegilor de la celelalte catedre, care vin și își oferă cunoștințele în calitate de instructori. Astfel, la apropiatul curs de înot, printre instructorii care vor lucra cu grupele de studenți se numără Elena Leuștean-Popescu, Iuta Haffer, Eustațiu Mărgărit și alții.

La serviciile asistenților, șefilor de lucrări și chiar a unor conferențieri de la alte catedre apelează și catedra sporturilor de iarnă și turism, atunci cînd sînt organizate cursurile de schi. Și pentru că am amintit de cursurile de schi, trebuie să aducem felicitări institutului pentru frumoasa inițiativă de a-și crea prin forțe proprii o splendidă bază sportivă în munții Paring. Prin zeci de mii de ore de muncă patriotică, cu răbdare și perseverență, studenți și profesori institutului, primind și sprijinul organelor locale din Petroșani, și-au amenajat în Paring, la o altitudine

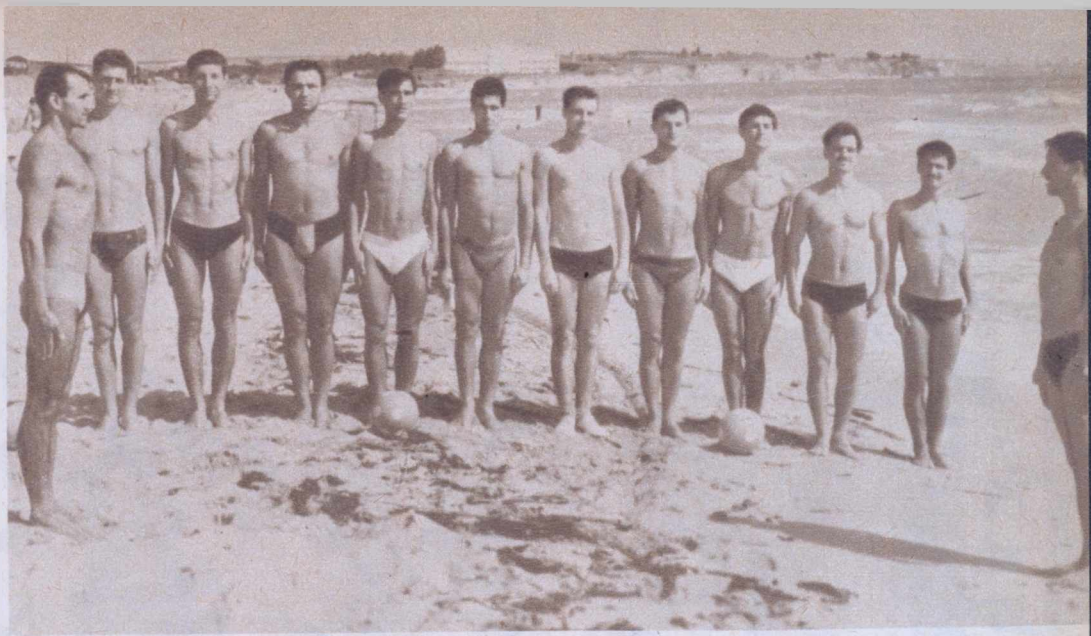
de 1 700 m, într-un cadru de o reală frumusețe, două pîrtii de schi de 3 000 m și respectiv 1 500 m. Pîrțiile sînt deservite de două cabane, avînd apă curentă și lumină electrică, aceasta provenită de la un grup electrogen propriu.

La baza sportivă din Paring sînt instruiți și trec examenele practice la schi sute și sute de studenți de la cursurile de zi și de la cele fără frecvență și tot de aici studenții au punct de plecare în diverse excursii prin munții din împrejurimi. Este vorba de excursiile organizate ocazional. Excursiile oficiale, cele programate de institut sînt organizate în special vara și pe trasee dintre cele mai pitorești. Au fost organizate excursii pe ruta Gheorghieni-Lacul Roșu-Bicaz-Piatra Neamț -Văratice -Tg. Neamț sau pe ruta Retezat, prin Valea Jiului, Uricani, Lacul Bucura etc. În aceste excursii studenții primesc noțiuni pe cît de variate pe atît de complete, astfel încît să poată face față cu succes atunci cînd, ca profesori, vor avea la rîndul lor datoria să fie ei înșiși conducători de excursii.

Studenții institutului au și un club sportiv — I.C.F. — în cadrul căruia duc o foarte frumoasă activitate. Clubul cuprinde 17 secții pe ramură de sport, accentul punîndu-se însă pe atletism, baschet, canotaj, gimnastică, sărituri în apă, handbal, volei și rugbi. La aceste discipline profesorii și antrenorii aplică în pregătirea sportivilor metode de antrenament dintre cele mai moderne, studiindu-se în mod practic randamentul uneia sau alteia dintre metodele aplicate, pentru ca mai apoi să se poată interveni cu eventuale retușuri. Astfel s-a ajuns ca în cadrul institutului să se creeze adevărate școli românești de volei, handbal și rugbi, școli a căror valoare este recunoscută astăzi pretutindeni în Europa.

Dintre echipele clubului I.C.F. reprezentativa de volei fete și cea de baschet băieți vor activa începînd cu viitoarele campionate republicane în primele categorii. La atletism B. Albrecht este campion la 400 m, V. Mureșan intenționează să atace recordul țării la decatlon, Al. Spiridon (cu 2,04 la înălțime) deține recordul republican de sală, iar în aer liber are o performanță de 2,09 m. Și exemple cu sportivi recordmani ai clubului mai putem da multe. Ne oprim însă aici, cu convingerea că nu peste mult timp vom avea prilejul să facem reportaje speciale cu studenții de la I.C.F., pentru rezultatele pe care le vor obține în activitatea sportivă pe plan republican, deși clubul lor a fost înființat în urmă cu numai cîteva luni.

G. ȘTEFĂNESCU

La raport. Pe malul mării, o grupă de studenți la cursurile de înot.

Cu rucsacurile în spate, I.C.F.-iștii parcurg potecile de munte în frumoase și instructive excursii.

În preajma cabanelor de pe Paring întîlnim pîrtii pentru toate categoriile. Cea din fotografie este bineînțeles pentru începători

SPORT

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul principal SEPCI Andrei; MARCU Paul, fundaș-înaintaș, 27 de ani, 1,81 m, 82 kg, de 4 ori internațional B, asistent universitar; PEXA Werner, stoper, 23 de ani, 1,84 m, 78 kg; ANCA Dan, stoper, 19 ani, 1,82 m, 72 kg, student fizico-chimice I; SZOKE Iosif, fundaș de margine, 21 de ani, 1,79 m, 76 kg, ISE III; MOGUȚ Simion, portar, 33 de ani, 1,75 m, 74 kg, inginer; RINGHEANU Cristian, portar, 29 de ani, 1,79 m, 74 kg, Medicină V; GABORAȘ Vasile, portar, 20 de ani, 1,79 m, 73 kg, ISE I; ADAM Mihai, înaintaș central, 26 de ani, 1,79 m, 75 kg, 11 Tineret, Politehnică IV; OPREA Vasile, mijlocas, 19 ani, 1,81 m, 76 kg, ISE I; CÎMPEANU Remus, fundaș de margine, 27 de ani, 1,79 m, 75 kg, Drept IV; antrenorul secund, prof. COSMOC Robert.

Jos, de la stînga la dreapta: ALEXANDRU Vasile, mijlocas, 30 de ani,

1,75 m, 76 kg, maestru al sportului, 10 selecții în A, 9 B, 16 Tineret, Medicină II; NESU Mircea, mijlocas, 25 de ani, 1,72 m, 66 kg, 10 selecții Tineret, Medicină II; SZABO Nicolae, extremă, 23 de ani, 1,77 m, 70 kg, Medicină III; IVANSUC Zoltan, înaintaș central, 27 de ani, 1,76 m, 74 kg, 4 A, 6 B, 2 Tineret, medic; BRETAN Marius, înaintaș central, 23 de ani, 1,71 m, 67 kg, inginer; TARCU Vili, înaintaș central, 20 de ani, 1,71 m, 61 kg, Drept I; TEGEAN Augustin, mijlocas, 18 ani, 1,75 m, 70 kg, elev; BARBU Dorin, înaintaș central, 20 de ani, 1,76 m, 65 kg, Medicină I; MUSTETEA Alexandru, mijlocas, 19 ani, 1,77 m, 67 kg, ISE II; PÎRVULET Nicolae, extremă, 27 de ani, 1,71 m, 67 kg, Med. veterinară II. Lipsește din fotografie: GRĂJDEANU Paul, stoper, 23 de ani, 1,76 m, 75 kg, 14 Tineret, Medicină II.

Hai să privim puțin fotografia de sus. Impresia e excelentă. 20 de băieți frumoși, înalți, bine făcuți. Nu lipsesc nume cu rezonanță. Ivansuc, Marcu, Alexandru Vasile, Cimpeanu, Neșu, Szabo, Adam. Nici palmaresul nu e alb. Universitatea e deținătoarea Cupei României. A jucat și a învins în Austria, la Neustadt. A jucat și a pierdut (la un scor exagerat) împotriva lui Atletico, învingătorul lui Real Madrid în campionatul Spaniei.

Cupa părea să fie trambulina Universității în actualul campionat. Dar nu a fost așa. Studenții clujeni au regăsit încă o dată «calea de mijloc», menținându-se doar în zona lui 5%. Marile speranțe clujene au primit deci o nouă aminare de cel puțin un an.

Care să fie explicația?

Se vorbește uneori despre profilul specific echipei studențești. Despre oscilațiile de formă («fatale»), datorită perioadelor de examene. Despre faptul că studentul fotbalist nu este amendat pentru vina de a fi întârziat un minut la antrenamentul de dimineață. Toate acestea sînt realități, dar invocarea lor nu este o scuză în stare să estompeze resursele interne reale.

În momentul de față Universitatea-Cluj nu este un tot omogen. Renumită prin elanul său de acum cîțiva ani, echipa nu se mai impune prin această armă care i-a dus faima. Studenții fotbaliști de astăzi nu mai seamănă cu Mircea Luca sau cu Traian Georgescu, «luptătorii pe baricadă». Jucătorii Universității-Cluj 1966 sînt poate, pe alocuri, mai rafinați tehnic, dar compensația nu e suficientă. Se simte lipsa omogenității psihice. Se întrevăd și unele... stratificări. 1. Categoria absolvenților, manifestînd sau afixînd o oarecare uzură sau oboseală. 2. Categoria celor din ultimii ani, care opresc de cele mai multe ori și ei motoarele și 3. Categoria noilor studenți, care amintesc, în sfîrșit, elanul Universității lui Luca și Georgescu. (Nu de mult am asistat la un antrenament în familie. Stratificarea surprinsă de iubitorii fotbalului clujan mi-a fost confirmată din plin). Iată deci Universitatea-Cluj joacă cu fluctuații. O victorie asupra lui Dinamo București este «compensată» de un joc egal, acasă, cu Crișul.

Clujenii (și antrenorul Sepci în primul rînd), au o mare încredere în jucătorii care vin. Anca (se pare că acesta a și «venit»), Barbu, Oprea, Tegean, Tarcu, Crișan, talentatul portar Moldoveanu sînt doar cîțiva din cei care se ridică. Dar pentru asta e nevoie de răbdare și de muncă, pentru spulberarea... stratificării care ar putea să se permanentizeze ca un... bun cîștigat.

Si mai e nevoie de ceva — spune Mircea Luca. «E nevoie de ajutorul publicului. Acest mare public trebuie să fie mai îngăduitor cu tinerii. Datorită «intransigenței» publicului, tinerii noștri joacă mai bine în... deplasare. Acasă nu au voie să greșescă. Tribunele nu le-ar ierta-o. Anca a «crescut» în jocurile din afara Clujului și a bătut pasul pe loc... acasă. Iată un lucru semnificativ, care trebuie să dea de gîndit suporterilor Universității. Un adevărat suporter trebuie să știe mai mult decît să aprindă făclii la victorie».

Universitatea-Cluj de astăzi este într-un moment de tranziție. Si principalul efort trebuie îndreptat spre sudarea maximă a promoțiilor și eliminarea «stratificării». Nu mai puțin importantă este, însă, creșterea unui căpitan de echipă de tipul doctorului Traian Georgescu, pentru lichidarea «căpitaniei» prin... rotație, care nu face decît să confirme slăbirea — sperăm — temporară a spiritului de echipă...

1. Mediciniștii Alexandru Vasile și Neșu, mijlocașii Universității-Cluj, sînt bursieri, dar nu întotdeauna și pe gazon.

2. Ivansuc, «idolul» copiilor clujeni, trebuie să se bată mai mult pentru acest titlu...

3. Aruncă, de la margine, Remus Cimpeanu. Deci, un nou «corner» la poarta adversă.

4. La balon: Moguț. Servant: Gaborăș. «Se pregătește» Ringheanu...

5. «Avem atîtea să ne spunem» (Sepci).

PETROLUL LA UN PAS DE TITLU

Era greu de presupus la startul returului că Petrolul va avea cinci puncte avans după etapa a 21-a. Și totuși, clasamentul nu minte. Nelinviși în retur, ploieștenii s-au impus prin omogenitate, masivitate, sobrietate și, mai ales, printr-o exemplară putere de muncă, dublată de o rezistență psihică care este, după cât se pare, consecința unei munci pedagogice superioare. Așa cum a evoluat — până acum — Petrolul este, în primul rînd, **O ECHIPĂ**.

Jocul de duminică trecută, cu Steaua, era de două ori important pentru lider. Petrolul avea nevoie în primul rînd de cele două puncte, dar mai era ceva la mijloc: ploieștenii susțineau pe stadionul «23 August» meciul de adio al campionatului 1965-66 în fața publicului bucureștean. Și pentru că cele două jocuri anterioare (cu Dinamo și Rapid) reprezentau singurele înfrîngeri ale echipei lui Pahonțu în acest campionat, era limpede că meciul cu Steaua avea pentru petroliști o dublă importanță.

Jocul Petrolul—Steaua a confirmat încă o dată valoarea de ansamblu a echipei petroliste. Un portar echilibrat — duminică în zi mare (Ionescu), un fundaș... tînăr, deși maestru emerit (Pahonțu), un stoper de mare talent, care a găsit la Ploiești un climat adecvat (Boc), un atlet calificat «în stil ploieștean» pe un nou post (Florea), un «număr 4» care reprezintă — de fapt — revelația apărătorilor 1966 (Mocanu), un «stillist» cu orizont, deși cu puține sarcini de apărare (Juhas), un Dragomir care permite — printr-o formidabilă risipă de

efort — toate fanteziile lui «Edi», un extrem dreapta de «Oraș II» (Dincuță), care confirmă arta ploieșteană în descoperirea și stimularea anonimilor, un Dridea mereu în prima linie, «la bătaie», pentru dizlocarea apărărilor, un Badea mereu în galop, și care a izbutit, grație experienței, să «acopere» scăderea de formă din ultimele 2—3 meciuri, în sfîrșit, un Moldoveanu, cu șutul lui de «greu» și cu resurse încă nevalorificate — iată Petrolul 1965-66.

Nu putem uita, bineînțeles, marea și plăcuta surpriză a lui Constantin Cernăianu, «calificat la locul de muncă», în mijlocul echipei sale, și care a emis o serie de idei interesante, dovedind o sobrietate remarcabilă pentru un antrenor tînăr. Nu putem uita, bineînțeles, aportul fostului stoper petrolist Marinescu, care a adus la Petrolul ponderea și seriozitatea care l-au caracterizat întotdeauna.

Toate bune — vor spune cititorii noștri care își amintesc că în palmaresul Petrolului a existat o dată o echipă, pe nume Wismut. Echipa aceea, Wismut, care a redus la minimum «croaziera» ploieștenilor în Cupa Campionilor. E într-adevăr, numele unei echipe care nu poate fi uitat ușor. L-am pomenit pentru simplul fapt că astăzi — avem convingerea — petroliștii, păstrînd rezonanța acestui nume, își vor aminti că titlul de campioni nu mai e un simplu scop, ci un mijloc...

1. PETROLUL — STEAUA 1—0. Atac la poarta lui Suci. Petescu își protejează portarul. Dridea și Moldoveanu (11) au fost stopați. (Foto: Petre Stan).
2. STEAGUL ROȘU — ȘTIINȚA CRAIOVA 1—1. Portarul craiovean Papuc, cel mai bun jucător de pe teren, blochează în picioarele micului Necula. (Foto: Aurel Neagu).
3. DINAMO PITEȘTI — RAPID 2—1. Răducanu, «omul de ultima oră», prinde balonul sub privirile lui Motroc, Lupescu și Dan. (Foto: V. Bageac).

Paginile de fotbal: IOAN CHIRILĂ

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI REAL MADRID

1

2

După cinci ani «grași», care i-au adus cinci cupe, și după alții cinci «slabi», care păreau să îndepărteze tot mai mult echipa spaniolă de frumosul trofeu, Real Madrid a câștigat a 11-a ediție. Madrilenii au eliminat în semifinală pe Inter — splendidă revanșă pentru Viena 1964! — și s-au impus în finala de la Bruxelles în fața puternicei echipe Partizan Belgrad.

a cărei prezență și evoluție în finală onorează fotbalul iugoslav.

Victoria fostei echipe a lui Di Stefano este cu atât mai frumoasă cu cât ea nu mai reprezintă efortul unei echipe de import, fiind obținută de o formație AUTOHTONĂ.

Finala a oferit un joc interesant, care a crescut după pauză. Partizan s-a dovedit o echipă solidă, cu o severă școală a fotbalului. Real Madrid a beneficiat, în plus, de strălucirea a trei mari individualități — Gento, Zocco, Amancio — care au aruncat în balanța jocului elementul surpriză.

Finala Real—Partizan este reconfortantă pentru toți campionii europeni, care își dau seama că marea cupă nu este doar apanajul superechipelor.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Gento trăiește pentru a șasea oară bucuria cuceririi Cupei.

2. Finala «C.C.E.» 1966. Real Madrid—Partizan 2—1. Atacul lui Hasanaghici, cel mai bun înaintaș iugoslav, este parat de Araquistain.

3. O secvență din filmul Cupei 1966. Partizan — Manchester 0—1, la Manchester. La balon: Law (8) și Šoskici.

4. Real Madrid — 1966, câștigătoarea Cupei Campionilor Europeni.

3

4

CUPA CUPELOR BORUSSIA

Echipele vest-germană Borussia Dortmund a realizat o valoroasă performanță, învingând în finala Cupei Cupele, pe teren britanic (la Glasgow) pe liderul incontestabil al campionatului englez: Liverpool. Finala a fost dramatică și epuizantă. Vest-germanii au deschis scorul prin înaintașul central Held (min. 62), dar englezii au egalat prin Hunt (68). În prelungiri, când echipele păreau la capătul puterilor, extremul dreapta Libuda a adus golul victoriei (min. 109), reluând în plasă o minge respinsă de portarul englez Lawrence, în urma unui șut al aceluiași Held. Iată și formația învingătoare: Tiolkowski-Cyliak, Paul, Redder-Kurat, Aussauer-Libuda, Schmidt, Held, Sturm, Emmerich.

În fotografie: Locuitorii din Dortmund fac o primire triumfală Borussiei și... Cupei, pe care o poartă căpitanul echipei, Paul. În stînga: antrenorul Mülhaupt.

Recent, trei echipe românești de rugby au luptat pe trei fronturi împotriva unor selecționate similare franceze. Și spre cinstea lor ele au făcut ca balanța să încline net de partea culorilor românești.

Și dacă meciul dintre Steaua și Selecționata armatei franceze (3—3) s-a soldat pentru sportivii noștri doar cu un semi-succes, cei 30 de sportivi angrenându-se într-o luptă epuizantă, dar nespectaculoasă, în schimb, satisfacția a fost deplină în ceea ce privește comportarea celor două selecționate ale orașului București.

Juniorii, în primul rând, ne-au furnizat multe momente de rugby autentic, cu acțiuni cursive și rapide, în cel mai modern stil, făcându-ne să ne gândim cu multă încredere la confruntările anilor viitori, când ei vor fi chemați să ia locul celor care încărunțesc. Dar chiar de pe acum putem spune că Nica și Coravu — dintre treisferturi, Cristea și Rădulescu — dintre mijlocași sau Iftimie, Fugigi, Prosi, Alexandrescu și Bucur — dintre înaintași nu sînt departe de valoarea componentilor lotului reprezentativ. Totul e ca ideea de a face să joace o selecționată de tineret să fie continuată cu perseverență, astfel ca acești tineri să capete din timp experiența partidelor internaționale.

Dar marele succes l-au obținut din nou seniorii. Ei au cules lauri de cei mai de preț, învingînd o puternică selecționată a Pirineilor, chiar pe stadionul din Toulouse, căreia i-au înscris nu mai puțin de 22 de puncte, pentru a primi doar 6! Este — după părerea noastră — cea mai mare, mai netă și mai semnificativă victorie obținută de rugbiștii noștri de-a lungul anilor în confruntările cu sportivii francezi.

Ce desprindem din această victorie de prestigiu?

În primul rând consacrarea

noilor antrenori, maeștri emeriti ai sportului, Viorel Moraru și Alexandru Teofilovici, antrenori inteligenți, care se disting acum ca îndrumători pricepuți, după ce ani de-a rîndul s-au afirmat ca jucători.

În al doilea rînd, consacrarea internațională a tînărului Giugiuc, mijlocaș la deschidere — ofensiv.

În al treilea rînd, consacrarea spiritului ofensivei care de data aceasta a prevalat din plin asupra defensivei.

Putem, așadar, am dove-

dit-o, să atacăm cu succes nu numai cu înaintarea (ca pînă acum), ci și cu treisferturile. Așa ne și stă bine! Trebuie neapărat să reabilităm unele evoluții palide din trecutul nu prea îndepărtat și să revalorizăm spiritul ofensiv pentru care sportivii noștri dovedesc în mod cert aptitudini atît de frumoase.

În acest sens, un bun prilej ni-l va oferi apropiata întîlnire de la Praga (29 mai) cu «XV»-le Cehoslovaciei din cadrul Cupei Națiunilor.

D. CALLIMACHI

Seriozitatea la antrenamente — iată secretul performanțelor rugbiștilor din echipa reprezentativă. Aici, sportivii noștri pot fi văzuți pe stadionul din Toulouse cu o zi înaintea meciului victorios cu selecționata Pirineilor (22—6).

O TRIPLĂ CONFIRMARE A RUGBIULUI

Atacă rugbiștii români cu linia de treisferturi prin centrul Ghiță Dan (aspect din jocul dintre Steaua și Selecționata armatei franceze: 3—3).

Iată și o fază din meciul dintre selecționatele de juniori ale orașului București și regiunii Pirineilor (17—3). O frumoasă înălțare a lui Radu Iftimie la o repunere a balonului în joc după o tușă.

din nou campioană a țării

Nu de mult Clujul a găzduit turneul final al campionatului republican feminin de baschet. Spre deosebire de anii trecuți, finalul n-a mai impresionat și răscolit atenția și emoțiile spectatorilor, de la o zi la alta mai puțin, campioana cunoscându-se încă din întâia zi a întrecerilor. Pe de altă parte, nivelul tehnic și spectacular a fost mai scăzut, echipele prezentându-se slab pregătite. Cu îngăduință, și din dorința de a nu supăra pe nimeni, acum când lucrurile au fost oricum încheiate, ar trebui să spunem că baschetul feminin a bătut constant și hotărât pasul pe loc. Din cele 6 competitoare obișnuite a «absentat» formația din Tg. Mureș, altădată cu un cuvânt nu ușor în turneu, locul ei fiind luat de astă dată de Crișul Oradea, echipă a cărei valoare a crescut, într-adevăr, în ultima vreme.

Tricourile de campioane au revenit Politehnicilor-București cea mai valoroasă formație la ora de față. Jucând mai bine, sacurețencele au furnizat și unele faze spectaculoase. Cuplul Sanda Dumitrescu (cea mai bună și mai completă jucătoare a turneului) — Cornelia Gheorghe dă personalitate echipei. Rapid, după moda «casei», s-a mulțumit și aici cu locul 2, nerind parcă să jignească sau să depășească pe «fratele» mai mare și mai răsfățat — unsprezecelea lui Dumitriu și Ion Ionescu. Și aici, tot un cuplu, Anca Racoviță-Rodica Demian, este suportul material și spiritual al echipei, el fiind bine susținut în luptă de Ivanovici și Diaconescu — ultima un element cu veritabile calități ce s-a impus în acest campionat. Local 3 a revenit Voinței Brașov, după o luptă aprigă, datorită unei comportări mai bune în campionat. Neobosită și bine pregătită, Octavia Simon este ca o tinăra mamă care își crește singură copiii și iese cu ei mlădăr în lume, cum s-a văzut, chiar pe locul 3. Brașovențele au lăsat și un veritabil tată, dăruit întru totul baschetului — antrenorul Gh. Roșu. «Universitatea»-Cluj a jucat cu mai multă energie și curaj în final, obținând și două victorii meritate în dauna Voinței Brașov și a Rapidului. În sfârșit, Voința București și Crișul, pașnice și fără pretenții, și-au împărțit locurile 5 și 6.

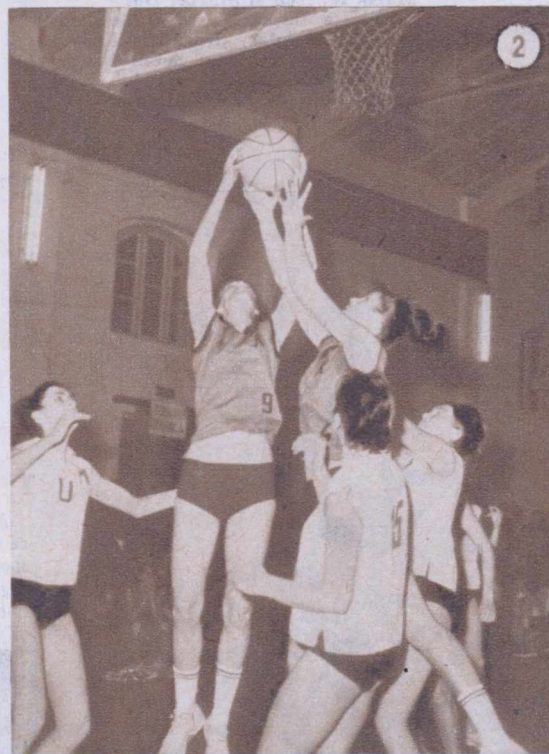
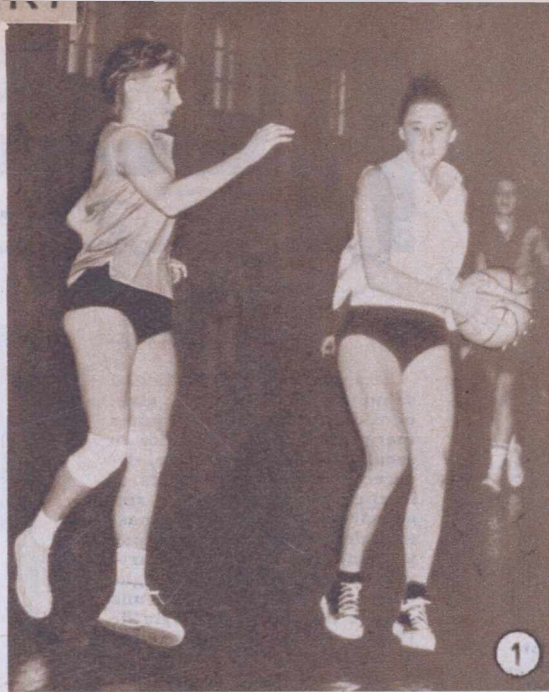
Am subliniat în încheiere că prea mult s-a «mers» cu titlurile, în timp ce rezervele au fost ținute cuminte pe bancă! Antrenorii nu s-au gândit probabil la viitorul campionat, la faptul că ar fi fost bine să-și «ruleze» toate jucătoarele, să-și formeze «schimbul de mline». La toamnă nu vor căuta oare zadarnic omul salvator pe banca rezervelor?...

VIOREL CACOVEANU

Foto 1: Cea mai bună jucătoare a turneului, Sanda Dumitrescu de la Politehnica-Buc., încearcă s-o depășească pe Hanelore Spiridon de la Voința.

Foto 2: Dispută pentru balon între două... rapidiste: Elena Ivanovici (nr. 9) și Bogdana Diaconescu. Mai scunde și, mai ales, defectuos plasate, studentele clujene... asistă.

Foto 3: Campioanele: de la stînga la dreapta, rîndul de sus: Margareta Simon, Ana Haralambie, Cornelia Gheorghe, prof. Constantin Dinescu (antrenor), Viorica Niculescu, Sanda Dumitrescu, Elisabeta Nagy; rîndul de jos: Ecaterina Vogel, Elena Tintorescu, Marieta Lupeanu, Elena Ghiță.

POȘTA REDACȚIEI

OTILIA GHEORGHE — Brăila. Deși sînteți brăileancă, simpatizați foarte mult echipa fotbalistilor din Ploiești, căreia îi doriți să cîștige titlul. Totodată, ne întrebați dacă Petrolul a mai cîștigat campionatul. Da, și încă de două ori la rînd. În edițiile din 1957 — 58 și 1958 — 59. Probabil că ploieștenii — pentru a vă face dumneavoastră o mare plăcere — își vor înscrie anul acesta în palmares cel de-al treilea titlu.

VIOREL MĂRCULESCU — Com. Cîlîeni. Boxerul român Ion Tudor și cel italian Volari nu au existat decît în nuvela scriitorului Petru Vintilă, «Copilul și jucăria». Așadar, ei nexistînd în realitate, nici noi nu vă putem spune anul în care s-au... luptat pe ring!

MIHAI TEIGHIN — Com. Rușchița. Doriți să le scrieți fotbalistilor de la Știința Craiova și nu le cunoașteți adresa. Asta-i bună!! Noi sîntem siguri că orice plic pe care scrie doar «Echipei de fotbal Știința Craiova» ajunge negreșit la destinație. Încercați...

MARIA LASCU — Roșiori de Vede. Dacă există cineva în țara noastră care are un autograf de la fotbalistul brazilian Pele? Există. Dansatorii din ansamblul de cîntece și dansuri «Perinița», care au făcut nu de mult un turneu în Brazilia, au asistat la antrenamentele «perlei negre» și, bineînțeles, nu au scăpat prilejul de a obține cîte o fotografie cu autograf de la marele fotbalist brazilian.

TEODOR DEJEU — Com. Cuieșad. 1) Fotbalistul Ion Pîrcălab de la Dinamo București nu s-a născut în comuna Sfârnaș din regiunea Crișana, așa cum credeți dumneavoastră, ci în București. Data: 5 noiembrie 1941. 2) Portarul Vasile Suciuc de la Steaua București a fost internațional A o singură dată. La tineret și la juniori a apărut culorile țării de 12 ori.

EMIL VASILE — Oradea. Am citit cu plăcere scrisoarea dumneavoastră și vom ține seama de observațiile judicioase pe care le-ați făcut. În altă ordine de idei, ne întrebați dacă fotbalistul Gheorghe Constantin a reușit vreodată să ocupe primul loc în clasamentul golgeterilor. A reușit. Și nu o dată, ci de trei ori la rînd: în ediția din 1959/60 cînd a înscris 20 de goluri în 21 de meciuri, în 1960/61 cu 22 de goluri în 23 de meciuri și în 1961/62 cu 24 de goluri în 26 de meciuri.

Doriți să mai știți cine conduce în clasamentul golgeterilor de-a lungul anilor. Iată răspunsul: L. Bonihadi (I.T.A.), care în ediția din 1947/48 a campionatului nostru a înscris... 49 (da, da, ați citit bine — 49) de goluri în 26 de meciuri jucate. De altfel, în anul acela, I.T.A. a și cîștigat titlul de campioană.

GRIGORE CONSTANTIN — Oradea. Departe de a ne supăra, așa cum presupuneți dumneavoastră, scrisoarea primită ne-a bucurat. Ni se mai întîmplă și nouă să greșim. În privința selecționărilor lui Constantin, rețineți răspunsul dat de noi în această rubrică: 33 de selecționări în echipa reprezentativă.

GHEORGHE ROMANIȚOIU — București. 1) Primul campionat mondial feminin de handbal în 7 a avut loc în anul 1957, în Iugoslavia. Iată primele șase țări clasate: Cehoslovacia, Ungaria, Iugoslavia, Germania (echipa unită), Danemarca și Austria. Țara noastră a ocupat atunci doar locul 3 în turneul de consolare, în urma Poloniei și Suediei. Dar, după cum se știe, sportivele noastre au reușit apoi, în 1962 să urce în virful piramidei și să cîștige titlul de campioane mondiale. 2) Maestra emerită a sportului Ana Boțan a participat la «mondialele» din 1956, 1960, 1962 și 1965. În echipa națională a debutat în anul 1953.

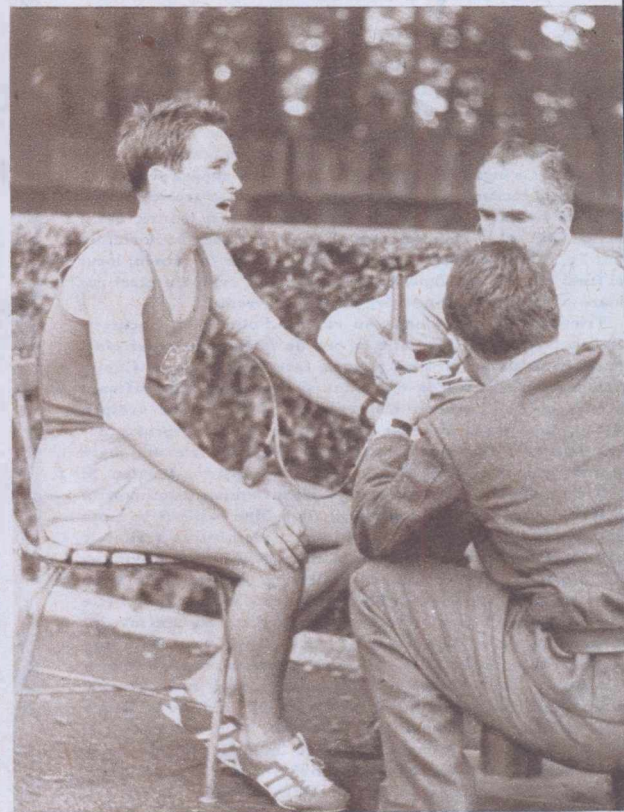

SARITA OFERĂ FLORI

Sara Montiel a primit zeci de buchete de flori cu prilejul spectacolelor date în țara noastră. Iată-o însă, și pe ea oferind cu plăcere flori. Cui? Jucătorilor de volei din echipa Rapid, după splendida lor victorie din meciul cu T.S.K.A. Moscova, victorie pe care Sarita a aplaudat-o călduros alături de toți spectatorii prezenți în sala Floreasca din Capitală.

...PISICUTELE

Se spune că la pomul lăudat să nu te duci cu sacul. La acest pom din fotografie se va putea merge însă peste câțiva ani cu sacul, fără nici o rețineră, deoarece fetițele care s-au cățărat în el cu ușurință de pisică sînt adevărate speranțe ale gimnasticii, descoperite cu ocazia unei vaste acțiuni de selecție întreprinsă în Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Deși nici una din ele nu a depășit vârsta de 12 ani și nici nu a participat la vreun concurs, exigența în instruirea lor (antrenori: prof. Maria Ionescu și Marcel Duncan) este totală: la nivel de maestru. Așadar, pregătiți-vă să aplaudați la anul debutul acestor fetițe care-și vor lua atunci adio de la anonimat...

TOT ALTITUDINEA

Mult dezbătuta problemă a acomodării cu altitudinea a atleților ce vor participa la Jocurile Olimpice din Mexic îi preocupă și pe specialiștii cehoslovaci. Iată-l pe sportivul Josef Odložil, medaliat cu argint în proba de 1 500 m la Tokio, supus observațiilor, după un antrenament făcut în condiții asemănătoare celor din Mexic.

DE PRETUTINDENI

Cu 37,139 km pe oră!

Se pare că nu va mai trece mult timp și recordul mondial pe 100 m plat va coborî sub 10 secunde.

Un prim pas a și fost făcut. Cu prilejul unui concurs athletic desfășurat în orașul San Jose din California, atletul american Tommie Smith a alergat 200 m în linie dreaptă în 19,5 secunde! De reținut că el a acoperit ultima sută de metri doar cu puțin peste 9 secunde. Trebuie să recunoaștem că pînă acum nici un om nu a alergat atât de repede. Dar, să vi-l prezentăm în câteva cuvinte pe Tommie Smith, excelentul atlet de culoare. S-a născut în anul 1945, are 1,88 m înălțime și 78 kg. În prezent este student în anul II la Universitatea din San Jose. Primele sale performanțe demne de reținut au fost realizate în anul 1964: la 100 yd. a reușit 9,5 secunde pe 100 yd., 21 secunde pe 220 yd. și viraj și 46,5 secunde pe 440 yd.

Media orară cu care Smith a alergat cei 200 m, stabilind un nou record mondial este de 37,139 kilometri pe oră. Nimeni în lume nu a mai alergat cu această viteză de-a dreptul fenomenală. Bob Hayes care parcursesese 100 yd. în 9,1 secunde realizase... doar 36,194 kilometri pe oră.

MAI ÎN GLUMĂ, MAI ÎN SERIOS

Țigara preferată...

CANOISTUL: Snagov
ALPINISTUL: Carpați
VELISTUL: Litoral
SELECTIONERUL: Nationala
VEDETA: Select
SUPPORTERUL: Favorit
ANTRENORUL: Victoria
CHEFLIUL: A-rom-a

TITI GHEORGHIU — VASLUI

RECORD DE SPECTATORI

Recordul de care vă vorbim nu a fost înregistrat, așa cum poate ați fost tentați să credeți, la un meci de fotbal. Fotografia de mai jos reprezintă o parte a tribunei care înconjoară terenul de tenis din Paris de la Roland Garros, unde a avut loc întâlnirea din cadrul Cupei Davis dintre echipele României și Franței. În ziua soarelui puternic, în ziua acestei partide tribunele au fost arhiplinate, fapt de care vă puteți convinge privind fotografia de mai jos.

— Și de ce preferi natația?
— Pentru că dezvoltă armonios curajul... caracterul...

Desen de V. TIMOC

REFERENDUM... OLIMPIC

În fotografie, un aspect din timpul lucrărilor celei de a 64-a sesiuni a Comitetului internațional olimpic, desfășurată la Roma. Sînt dezbătute și supuse votului problemele Jtoarelor Jocuri Olimpice de vară și de iarnă.

GIMNASTICA=GRATIE

Cu siguranță, nu am făcut o greșală punînd semnul «egal» între cele două noțiuni. În sprijinul acestei afirmații vă prezentăm fotografia de mai sus. Puteți astfel admira și dumneavoastră frumusețea și grația gimnasticii. Sportiva din fotografie este cehoslovaca Irena Hladova, care s-a distins la un recent concurs internațional de gimnastică artistică disputat la Praga.

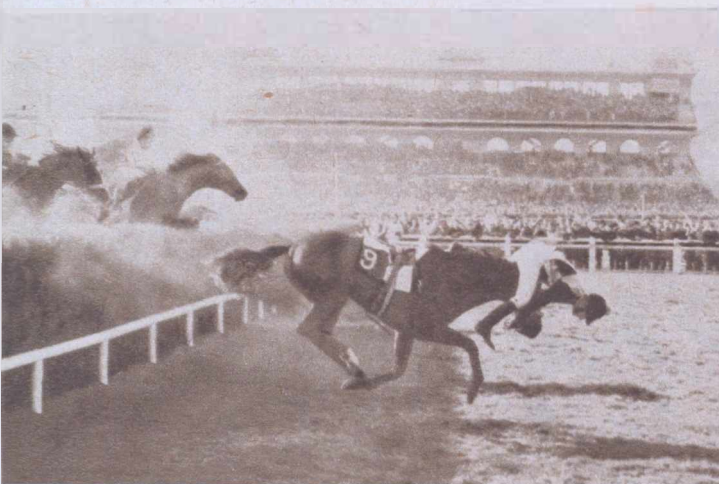
CONTRACTUL

După victoria re purtată în fața boxerului canadian George Chuvalo, Cassius Clay, campionul neoficial al lumii la toate categoriile, semnează un nou contract. Viitorul adversar: englezul Henry Cooper, pe care l-a și întilnit în seara zilei de 21 mai la Londra (n.r. la închiderea ediției rezultatul nu ne era cunoscut). În stînga, reprezentantul său Edward W. Jacko.

MARATONUL DE LA BOSTON

Anul acesta, la startul celei de a 60-a ediții a tradiționalului maraton de la Boston s-au aliniat peste 500 de alergători din America, Europa și Asia. Mari favoriți, atleții japonezi au confirmat, realizînd o performanță unică în istoria probei reușind să cucerească primele trei locuri. Învîgătorul, Kenji Kimihara, a alergat distanța de 42,193 km în 2h 17:11,0. Compatrioții săi Selichiro Sasaki (2h 17:46,0) și Tooru Terasawa (2h 18:11) au ocupat locurile doi și trei. În fotografie, startul acestei mari competiții.

SE MAI ÎNTÎMPLĂ...

Hipodromul Auteuil de lîngă Paris este renumit pentru dificultatea curselor cu obstacole pe care le găzduiește. Spectaculozitatea întrecerilor este, însă, adesea plătită și cu întîmplări de felul celei din fotografia de sus. Recent, în cadrul premiului Murat, calul Seawell, după o plecare excelentă, a... reușit, la ultimul obstacol, să-l pună pe jocheul Claude Drieu în această postură... ciudată, pierzînd astfel una dintre cele mai mari curse ale sezonului.

GIMONDI ÎN SERIE

Tînărul ciclist italian Felice Gimondi confirmă cu tot mai multă autoritate marea sa clasă internațională. După ce anul trecut a re purtat o semnificativă victorie asupra elitei ciclismului mondial, cîștigînd Turul Franței, anul acesta Gimondi și-a înscris în palmarea alte două succese consecutive: primul loc în tradiționalele curse Paris - Roubaix și Paris - Bruxelles. Iată-l pe acest «diavol negru» îndreptîndu-se spre victorie, cu un avans de peste 4 minute, în cursa Paris-Roubaix, întrecere deosebit de dură, în care cicliștii au de înfruntat și praful de cărbune din nordul miner al Franței de unde și numele de «Cursă a infernului»

AL 2000-lea SALT...

...cu parașuta, realizat de curînd de către campioana mondială Valentina Seliverstova (URSS), a fost un prilej de bucurie și pentru colega sa Tamara Kosovskaia (în dreapta), care își felicită bucuroasă prietena după această rară performanță.

Sprinterii bazinelor

niștită, cu start din apă sau din săritură, nu era prescris costumul etc. La primele întreceri (chiar olimpice) nu existau culoare, start-blocuri. Concursurile se desfășurau în ape curgătoare sau lacuri, cu start din apă, în costume complete. La un concurs care a avut loc în 1900 la Paris, pe Sena, englezul John Tyers a parcurs 110 yarzi în excelentul timp de 1:01,8, dar... în sensul curentului. Deși aceste performanțe sînt considerate azi ca fiind obținute la «stilul craul», nu se putea încă vorbi de «craulul» zilelor noastre. Fiecare înota cum putea și cum... știa. Abia în 1906, australianul Cecil Healy prezintă într-un concurs la Hamburg stilul craul care apoi va fi preluat și perfecționat de alți înotători. În 1908, americanul Charles Daniels devine campion olimpic, aducînd recordul lumii la 1:05,6.

În 1920, în natația mondială apare japonezul havaian Pao Kahanamoku, care s-a apropiat de limita unui minut pe 100 m — 1:00,4! (El a făcut parte din echipa S.U.A., deoarece insulele Havai nu erau afiliate la C.I.O.).

Au trecut patru ani și în «arena de apă» a intrat unul dintre cele mai mari talente ale natației mondiale. Este vorba de Johnny Weissmüller, omul care avea să devină mai tîrziu celebrul «Tarzan» din filmele de aventuri, care prin anii 1930—1940 au făcut ocolul pămîntului. Johnny Weissmüller a fost primul om care a înotat suta de metri sub un minut. Născut la 2 iunie 1904, la Winbar (Pennsylvania), Johnny a avut o statură impresionantă: 1,87 m — 80 kg. El era tipul

ideal al înotătorului de viteză: brațe foarte lungi, palme ca adevărate... lopeți, umeri largi, o forță extraordinară în brațe și torace. Filmele cu el au dovedit că aceste calități nu au fost simple legende. În 1924, Johnny Weissmüller cîștigă medalia olimpică de aur cu 59,0, iar patru ani mai tîrziu el reeditează succesul cu 58,6 pe 100 m. Și toate aceste performanțe strălucite au fost obținute în bazine de 50 m. În activitatea sa, Weissmüller a colecționat nu mai puțin de cinci medalii olimpice de aur! Dar, înainte de succesele de la Olimpiadă, în 1924, el a stabilit un record mondial cu 57,4 pe 100 m (în bazin de 25 m și apă sărată) care avea să supraviețuiască nu mai puțin de 10 ani! De atunci, cineștii americani au pus ochii pe Weissmüller, convingîndu-l că filmele îi vor aduce cele mai mari satisfacții financiare. Dar, Weissmüller a cedat ofertelor abia după ce a cucerit a 5-a medalie olimpică de aur și a fost încontestabil cel mai bun înotător al lumii. Într-adevăr, celebritatea sa a continuat apoi și pe ecrane.

Fire modestă și cu adevărat sportivă, Johnny Weissmüller nu a urmărit însă veniturile și nici gloria cinematografică. După o serie de filme în care a fost personajul central, el s-a retras din cinematografie, revenind la prima lui dragoste, la sportul său preferat, care l-a făcut celebru. Atunci, însă, vîrsta nu i-a mai permis să obțină performanțe de valoare. Și iată că Weissmüller devine antrenor de natație, activitate pe care n-a abandonat-o nici azi, la cei 62 de ani ai săi.

Weissmüller n-a avut imediat un urmaș de talie în S.U.A., așa că, prin trecere sa la profesionism, Olimpiada din 1936 este dominată de japonezi. Apoi, în anii 1934—36, americanul Peter Fick corectează recordul lui Weissmüller, dar în bazin de 25 metri. Olimpiada din 1936 se încheie cu o mare surpriză: cîștigă sportivul ungar Ferenc Csik, spre dezamăzirea operatorilor de film, care-i urmaș reu doar pe favoriți (Peter Fick și japonezi), așa încît campionul olimpic nu a fost «prins» pe peliculă! Care a fost secretul victoriei lui Csik? El s-a antrenat pe distanțe mari, fiind obișnuit să înoate în bazin de 50 metri. În anii care au urmat, Csik a fost subiectul unor largi discuții în natația mondială, el fiind printre primii înotători care au folosit antrenamentul pe distanțe lungi.

După reluarea Jocurilor Olimpice din 1948 au apărut mulți «sprinterii» de viteză, dar interesant este faptul că foarte puțini din recordmanii mondiali s-au putut bucura de satisfacția majoră de a deveni campioni olimpici. Nici «colosul» Alex. Jany, nici Alan Ford, nici «nouul Tarzan» — Dick Cleveland — care a fost ani de-a rîndul posesori ai recordurilor lumii pe 100 m, nu au devenit campioni olimpici la Londra, Helsinki și Melbourne. Dacă Cleveland ar fi cîștigat titlul la Melbourne, el ar fi fost «tarzanul» zilelor noastre, spuneau cineștii. Dar, la Melbourne, el a... «murit» înainte de a se naște, fiind eliminat în calificări.

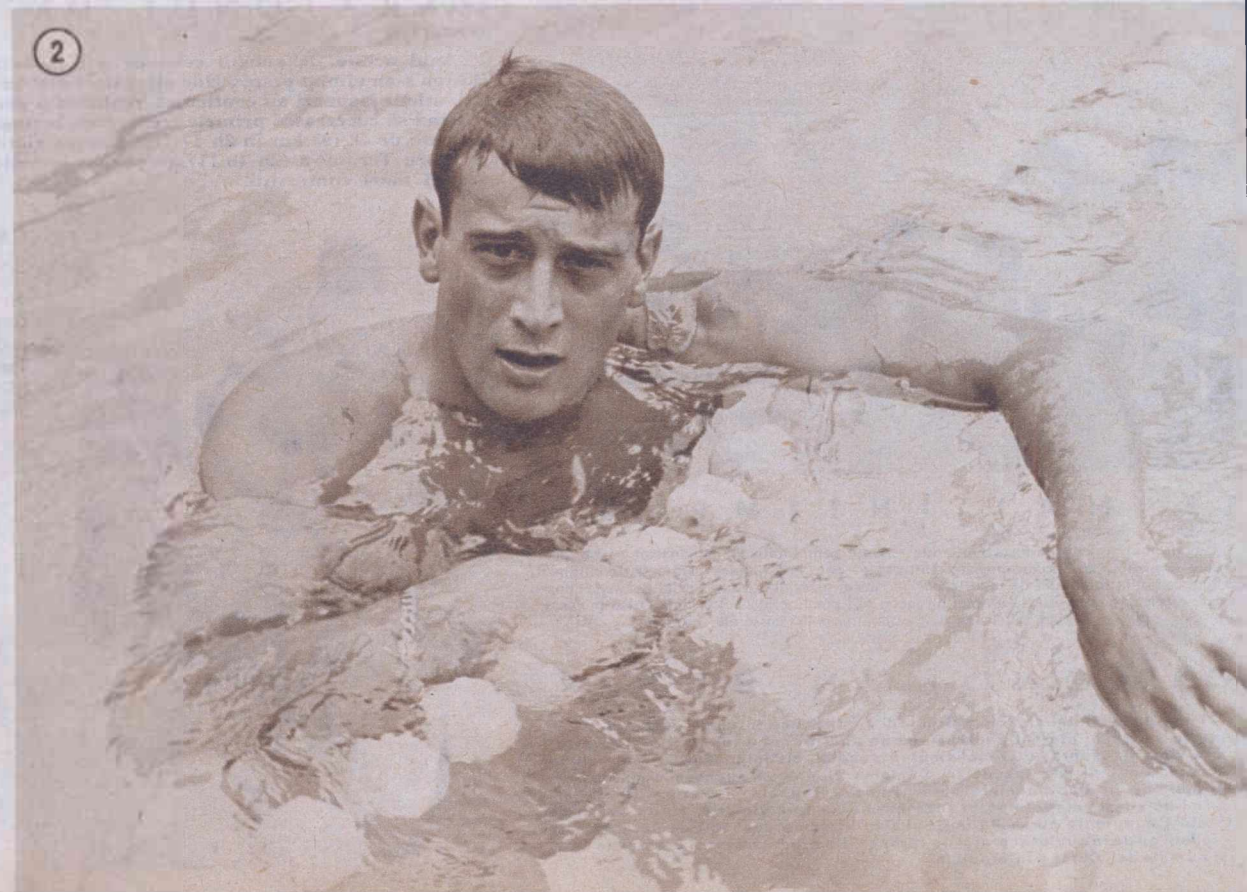
Un mare performer al J.O. de la Melbourne și Roma a fost, firește, australianul John Devitt care a fost și record-

Nu se cunoaște exact cine a «inventat» înotul. Se pare că așa cum a învățat omul să meargă, să alerge, să călărească sau să arunce, a învățat să și înoate. Primele hieroglife și basoreliefuli egiptene care datează de aproape 5 milenii consemnează înotul (stilul craul) drept un mijloc de... deplasare! Mai tîrziu, în Grecia antică, înotul devine obligatoriu în școli. Apoi, la romani, înotul și celebrele băi romane în care se învăță înotul au devenit foarte populare.

În rîndurile de mai jos ne vom ocupa de istoricul uneia dintre cele mai clasice probe, cea de 100 m, probă în care se obține viteza cea mai mare în apă și care este urmărită poate cu cel mai mare interes de iubitorii acestui sport.

De-a lungul mileniilor nu s-a ținut o evidență a celor mai buni înotători. Abia la sfîrșitul secolului al XIX-lea se vorbește de... concursuri de înot în «stilul liber». Cronicile timpului amintesc de englezul J. Nuttal care, în 1890, a realizat în apă curgătoare «fenomenalul» timp de 1:09,5 pe 100 yarzi! Trei ani mai tîrziu, Nuttal, (devenit profesionist) obține primul record al lumii, parcurgînd 100 m în 1:18,4. În țările europene și în S.U.A. înotul cunoaște o popularitate din ce în ce mai mare și, ca urmare, el este introdus și în programul Jocurilor Olimpice. La prima ediție a J.O. de la Atena (1896) locul I la 100 m este cucerit de ungarul Alfred Hajos, cu 1:22,2. (Este interesant de arătat că Hajos a fost unul dintre renumiții arhitecți ai Ungariei, el construind bazinul acoperit de pe insula Margareta din Budapesta).

Pînă în 1908, cînd ia ființă Federația Internațională, nu există un regulament al concursurilor de natație. Întrecerile se organizează în apă curgătoare sau li-

man mondial! Nici la ultima Olimpiadă țării favoriți, deținători ai recordului mondial, nu au avut bucuria de a urca pe treapta cea mai înaltă a podiumului (Steve Clarke, Manoel dos Santos, Alain Gottvalles) pentru că între timp apărut un alt mare talent al sprintului, înăru student Don Schollander...

Primul record al României pe 100 m datează din 30 august 1924 când, într-un bazin de 50 de metri, clujeanul Ladislau Gustav obține rezultatul de 1:16,0. Acest record rezistă patru ani, până fiind bucureșteanul Traian Petruș II corectează cu două secunde (1:14,0). Tot el reușește în 1930 să parcurgă distanța în 1:13,0. Un amănunt interesant: el înțelege apoi frumoase succese și pe scenă și pe ecran. Recordurile trec în continuare, în posesia lui Pascal Rusu (Universitatea Cluj) cu 1:12,4 (în 1931) și Titus Berta (C.S. Tg. Mureș) — 1:11,0 (în 1932); cu un an mai târziu, recordul țării este corectat de bucureșteanul Gaston Gertz (1:08,7). Toate aceste recorduri au fost stabilite în bazine de 50 m. Între anii 1934—38, timișoreanul Geza Püllök domină proba de 100 m craul, corectează numeroase recorduri — de la 1:07,5 (în 1934) la 1:02,8 (în 1939) — în bazine de 33 m.

După 1944, primul înotător de valoare din România a fost Titus Groza. În 1949 el coboară recordul țării la 1:01,8 iar la 30 august 1951, la Berlin, atinge limita celor 60 de secunde (în bazin de 50 m)! La 13 aprilie 1952, cu prilejul inaugurării bazinului acoperit de la Floreasca, Titus Groza parcurge distanța de 100 m (bazin de 33 m) cu o performanță de 59,2. A fost ultimul record al valorosului nostru înotător, pentru că moartea sa prematură l-a răpit din mijlocul nostru. Prin dispariția lui Titus Groza, natația românească a suferit o mare pierdere. În anii care au urmat s-a vorbit de recordurile lui Iosif Novac: 59,1 (în 1953) și 59,0 (în 1955) — în bazine de 33 m — și de Hubert Bock, cu 59,1, în bazin de 50 m (1955).

Astăzi, recordul țării este de 58,0 (în bazin de 50 m) și aparține bucureșteanului Vladimir Moraru. Dar, recordul țării noastre pe 100 m a rămas mult în urma marilor performanțe mondiale, ceea ce obligă pe antrenorii și pe sprinterii bazinelor să muncească mai mult și mai bine. Așteptăm...

În fotografii:

1. Johnny Weissmuller
2. Alain Gottvalles
3. Don Schollander

EVOLUȚIA RECORDULUI MONDIAL PE 100 m

ÎN BAZINE DE 25 m.

1:18,4*	J. Nuttal (Anglia)	1893
1:16,8	J.H. Derbyshire (Anglia)	1899
1:01,8**	J.H. Tyers (Anglia)	1904
1:05,8***	Zoltan Halmay (Ungaria)	1905
1:05,6	Charles Daniels (S.U.A.)	1908
1:02,8	Charles Daniels (S.U.A.)	1910
1:02,4	Curt Bretting (Germania)	1912
1:01,6	Paoa Kahanamoku (S.U.A.)	1912
1:01,4	Paoa Kahanamoku (S.U.A.)	1918
1:00,4	Paoa Kahanamoku (S.U.A.)	1920
58,6	Johnny Weissmuller (S.U.A.)	1922
57,4	Johnny Weissmuller (S.U.A.)	1922
56,8	Peter Fick (S.U.A.)	1934
56,6	Peter Fick (S.U.A.)	1935
56,4	Peter Fick (S.U.A.)	1936
55,9	Alan Ford (S.U.A.)	1944
55,8	Alex. Jany (Franța)	1947
55,4	Alan Ford (S.U.A.)	1948
54,8	Richard Cleveland (S.U.A.)	1954
ÎN BAZINE DE 50 m		
55,2	John Devitt (Australia)	1957
54,6	John Devitt (Australia)	1957
54,4	Steve Clarke (S.U.A.)	1961
53,6	Manuel dos Santos (Brazilia)	1961
52,9	Alain Gottvalles (Franța)	1964
52,9	Steve Clarke (S.U.A.)	1964

* Înotători profesioniști ** Apă curgătoare *** Primul record mondial oficial.

CAMPIONI OLIMPICI

100 m	1896 Alfred Hajos (Ungaria)	1:22,2
200 m	1900 Frederik Lane (Australia)	2:25,2
100 yarzi	1904 Zoltan Halmay (Ungaria)	1:02,8
100 m	1908 Charles Daniels (S.U.A.)	1:05,6
	1912 Paoa Kahanamoku (S.U.A.)	1:03,4
	1920 Paoa Kahanamoku (S.U.A.)	1:00,4
	1924 Johnny Weissmuller (S.U.A.)	59,0
	1928 Johnny Weissmuller (S.U.A.)	58,6
	1932 Yasuji Miyazaki (Japonia)	58,2
	1936 Ferenc Csik (Ungaria)	57,6
	1948 Walter Ris (S.U.A.)	57,3
	1952 Clarke Scholes (S.U.A.)	57,4
	1956 John Henricks (Australia)	55,4
	1960 John Devitt (Australia)	55,2
	1964 Don Schollander (S.U.A.)	53,4

Durabil, comod, elegant

I.P.M. SPORT REGHIN, Regiunea Mureș Autonomă Maghiară, str. Mihai Viteazu nr. 19—21, telefon 12-339, pune la dispoziția cumpărătorilor prin magazinele de specialitate sau raioane de materiale sportive:

● pantofi ciclism ● ghete fotbal ● pantofi handbal ● pantofi încălzire ● pantofi atletism fără cuie ● pantofi atletism cu cuie ● pantofi popice ● ghete sulică ● ghete lupte ● ghete box.

SPORT

Redacția și administrația: Str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Publicitate: Agenția de publicitate Editura Știința, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14 15 16.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăușean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Științei».

43 806

Lei 2,50

SPORT

BUNA DISPOZIȚIE

Chiar și după o sută de lungimi de bazin, parcursă în condiții speciale de antrenament, **CRISTINA BALABAN** — multipla noastră campioană și recordmană la natație — continuă să arboreze zîmbetu-i tineresc, zîmbetul încrederii în propriile-i forțe. Gîndul datoriei împlinite (1:10,4 pe 100 m și 2:36,6 pe 200 m spate în acest an) crează permanent Cristinei o bună dispoziție firească.

Foto: PAUL ROMOȘAN

